Welkom 2021!

Wordt dit het jaar waarin we een definitief einde maken aan al de miserie die we in 2020 hebben gekend met het corona-virus? Ik denk dat dit voor iedereen zowat de belangrijkste vraag gaat zijn en vooral de wens wanneer we spreken over het komende jaar. Wie had op 1 januari 2020 durven spreken van een corona-jaar, laat staan dat we al hadden gekend of geweten wat het was. Wat eind februari stilaan doordrong woog helemaal niet op tegen wat er nog te wachten stond. We dachten toen met z'n allen dat we het een paar weken rustig aan moesten doen, contacten vermijden, enz… Na de zomer zou het dan wel anders zijn! Nu wanneer de laatste dagen van het jaar naderen beseffen wij als geen ander dat het nog niet voorbij is en dan we ook voor de eindejaardagen onze feestneuzen moeten opbergen. Het enige wat wij nu kunnen hopen is dat het vaccineren zo vlug mogelijk van start kan gaan en dat dit de waarborg is om het virus volledig onder controle te krijgen. Dat heel veel mensen het moeilijk hebben met de beperkingen die werden opgelegd is begrijpelijk, maar het is anderzijds ook een teken van solidariteit met alle vrienden en kennissen, buren, wijkgenoten om er mee voor te zorgen dat er zo weinig mogelijk mensen besmet worden. Een latere evaluatie zal uitwijzen of ons ingewikkeld land de juiste weg heeft gevolgd, elke positieve of negatieve klank hierover komt nog te vroeg. Op deze regels durf ik de hoop uit te spreken dat 2021 een beter en hoopvoller jaar mag worden. In de allereerste plaats voor iedereen een goede gezondheid, dat is de basis. Verder hoop ik samen met jullie dat we ook zo vlug als mogelijk onze levenswijze terug op peil kunnen brengen: op café of restaurant gaan, een evenement bezoeken, gezellig op stap gaan, vrienden bezoeken, reizen, enz…. Maar laat ons ter gelegenheid van de jaarwisseling ook even stilstaan bij diegene die de komende dagen opnieuw in éénzaamheid moeten doorbrengen. Twijfel niet als je zo iemand kent: stuur een aanmoedigingskaart, bel de man of vrouw eens even op, maak jouw wensen over!

Uitgaan eind de jaren '60, begin de jaren '70.

Ik ben opgegroeid in de Driehoekstraat, randje Bezemheide. Ons speelgebied situeerde zich tijdens de jeugdjaren in de Driehoekstraat, vooraan de Heikantstraat, de Foxemaatstraat en het Kerkeneind. Zowel sport als spel stonden op de agenda. We speelden voetbal op straat, deden er allerlei sportproeven, we organiseerden speurtochten, amuseerden ons met het vangen van meikevers, kikkerdril scheppen waarmee dikkoppen proberen te kweken, enz…. Ook kattenkwaad stond wel eens op de agenda en af en toe durfden we wel eens in de ene of andere tuin van de buren dringen om appels, peren of pruimen te plukken! Maar we werden ouder en kregen uiteraard andere interesses. Voor ons 12 jaar bleef dit eigenlijk zeer beperkt. Jaarlijks stond Bezemheide-kermis wel op de agenda en heel vaag herinner ik mij ook nog Kerkeneind-kermis, een paar kramen aan weerszijden van de kerkdeur. Veel meer was er niet in onze kindertijd. Op zondag mochten we wel eens gaan zien naar het voetbal, naar Den Eendracht (zij speelden achteraan het straatje tegenover de Zoeten Inval). Mijn eerste pintje had ik al eens geproefd toen ik als vakantiegast mee ging toeren met buurman Louis Van Ginneken. Hij werkte bij brouwerij Cassimon, ik was toen 13 of 14 denk ik. Daarna was het geen vakantiewerk meer, het was voorgoed aan het werk. Ik was pas 15

geworden! Het was ook het jaar dat in Kalmthout-centrum de kajotters terug van start gingen. Samen met mijn jongere broers sloten we aan. Stilaan maar zeker ging de wereld wat breder worden. Enerzijds was er de kajotters-kelder onder het podium van het gildenhuis (nu Zonnedauw) waar we al konden proeven van gerstenat, maar anderzijds begonnen we ook de omliggende café's te bezoeken. We gingen al eens op bezoek "bij Roseke" (nu winkel Jacqmain), bij Kees Jongeneelen (over de kerk), de Zoeten Inval (Marcel Vanthillo), Den Engel (het duivenlokaal bij Marcel Vanthillo 2, nu is daar het ACV), De "Ganzendries", bij Jeanneke (nu Immo De laat), ook al wel eens naar café

Kijkuit maar toch vooral naar café Den Driehoek waarover we vorige week schreven. Ook de allereerste keer dat we naar een "bal" mochten herinner ik mij nog zeer goed. Samen met mijn jongere broer Jan mocht ik naar het bal van de brandweer. Jaarlijks plaatste de brandweer een feesttent op de wei van de "Heestermannekes", de plaats waar nu het postkantoor is. Traditiegetrouw werd er gedanst op de tonen van de "Zwervers". Het was nog voor 19u toen we, en we waren niet alleen, voor de tent stonden te trappelen om binnen te mogen, we moesten om 23u al terug thuis zijn! Toch was dit een signaal om meer en meer uit te gaan, ook het lidmaatschap van de kajotters werkte dit in de hand. De vriendenkring was plots veel groter geworden en samen op stap gaan werd meer en meer een gewoonte. Vooral de bals en de kermissen werden bezocht. Voor de bals waren we aangewezen op de parochiezalen in de buurt en stiekem trokken we ook wel eens naar het Volkshuis als het daar een bal was. Mijn, en vele andere ouders, waren daar niet echt mee gediend. Meestal begon het bal om 19u en om 24u stopte de muziek. Was er aanvankelijk nog een orkest zoals: de Zwervers, de Sonny-boys, Midnight-special, De Hunters, de Dandy's, dan begon dit stilaan maar zeker te wijzigen en doken de discobars op. Electric- flash met

Frans Beyers, Pierre Heuten en Walter Raets boekten heel wat succes bij het jeugdige publiek maar ook Guy Jongeneelen met "Firestones" verzorgde aardig wat bals. Ter gelegenheid van de kermissen werd er meer dan eens een spiegeltent geplaatst waar het dan één, twee of drie dagen bal was! De verplaatsingen gebeurden meestal met de fiets maar soms hadden we ook al wel eens vervoer per auto en gingen we al eens wat verder weg naar de kermissen, naar de Abtskelder in Stabroek, Torenhof in Kapellen of naar zaal De Kempen in Wuustwezel. Toen we enkele jaren ouder werden gingen we al wat later naar de bals, we gingen eerst "wat pinten pakken" in een plaatselijke kroeg en ook na het bal trokken we terug naar de kroeg. Den Driehoek was in die periode een trefplaats naar ook de Zoeten Inval was zo een plaats.

(eigen bijdrage met foto's van café Kijkuit, het orkest The Sonny Boys en van Frans Beyers, destijds de man achter de disco-bar Electric Flash)

Verrennewere!

Mijn neef Dennis van den Buijs lanceerde in zijn ochtendprogramma op radio2 (6u-8u) een oproep rond woorden in het dialect. Vanuit de Kempen kwamen er nogal wat reacties, naar ook uit onze streek werden woorden aangereikt. Maar wat zijn nu de typische Kalmthoutse dialectwoorden. Ik zou zeggen laat ons ze in de komende weken eens op een rijtje zetten. Ik zelf ken er veel maar soms betrap ik er mij op dat ik ook Nieuwmoerse woorden gebruik, mijn vader was afkomstig van Nieuwmoer, en ook hier en daar durf ik ook wel eens een Essens woord gebruiken. Toch meen ik dat ik wel wat woorden ken die typisch Kalmthouts zijn. Ik dacht nu aan "verrennewere" als typisch woord van bij ons. Het wil zeggen "iets al of niet onopzettelijk of door onhandigheid stuk doen": ***hey eget wer verreneweerd".*** Wie reikt ons het volgende woord en de betekenis ervan aan!

Deze week geen prijsvraag maar wel een winnaar!

Niettegenstaande het de bedoeling van onze actie is de middenstand in deze moeilijke tijden wat mee te ondersteunen moeten we vaststellen dat er geen enkele zaak zich spontaan heeft aangemeld om te genieten van een dubbele promotie gepaard gaande met een wedstrijd. Wij hopen na nieuwjaar enkele mensen te vinden die mee willen werken aan dit project zodat wij onze wekelijkse wedstrijd vanaf volgende week kunnen verder zetten. ***Wie is de volgende handelaar?***

De winnaar van vorige week: De waardebon deze week ter waarde van 20 euro werd geschonken door **BLOEMEN VAN HOOYDONCK**, Antoine de Preterlaan 63. Het juiste antwoord dat moest gegeven worden was: ***Gevel van de sint jozefsschool of parochiecentrum***. Er kwamen op de redactie een tiental inzendingen toe. Op 24 december werd **Wilfried Fonteyn**, wonende in de Heidestatiestraat, getrokken als winnaar van de waardebon. Op donderdag 24 december werd hij uitgenodigd in zaak bij BLOEMEN VAN HOOYDONCK waar hij samen met zijn partner de waardebon afhaalde.

Bloemen Van Hooydonck, reeds meer dan 40 jaar een gekende bloemenzaak in Kalmthout. De zaak is vooral gekend voor het zeer grote assortiment snijbloemen dat door eigen import vanuit Nederland steeds de hoog kwaliteit beoogt. Onze specialiteit is handgebonden boeketten, deze worden voor u op maat gemaakt terwijl U wacht. Op deze manier kiest U zelf de samenstelling en de prijs. Klantvriendelijkheid staat bij ons hoog in het vaandel. We zullen steeds trachten om de wensen van onze klanten in te vullen.

Waarom online kopen?

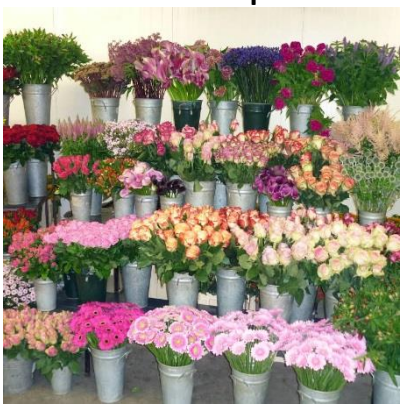

Onze online winkel is steeds ter beschikking en u vindt er onze allernieuwste aanbiedingen. Bestel online en haal zelf op in onze winkel, op deze manier moet u niet wachten als het druk is.
https://bloemenvanhooydonck.floralshop.be/ , Antoine De Preterlaan 67, 2920 Kalmthout, België
Tel:03.666.89.26, bloemen@vanhooydonck.be ; Openingsuren: Alle dagen open van 9.00u tot 12.00u en 13.00u tot 18.00u. Zaterdag van 9.00u tot 18.00u. Zondag van 10.00u tot 13.00u Maandagvoormiddag gesloten: open van 13.00u tot 18.00u. Dinsdag zijn we gesloten!

Wie weet meer?

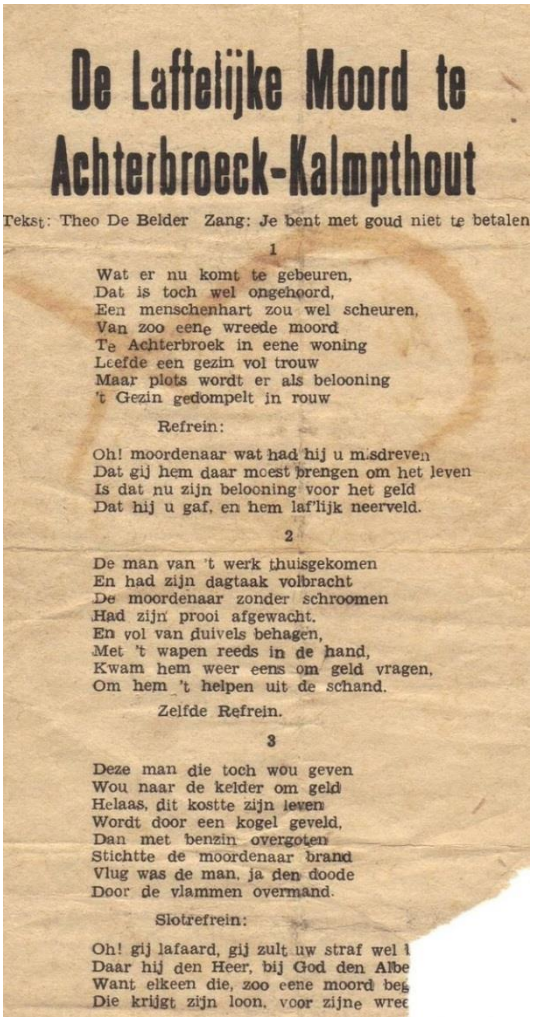

De Laffelijke Moord te Achterbroeck-Kalmpthout

Tekst: Theo De Belder Zang: Je bent met goud niet te betalen

1

Wat er nu komt te gebeuren,
Dat is toch wel ongehoord,
Een menschenhart zou wel scheuren,
Van zoo eene wreede moord
Te Achterbroek in eene woning
Leefde een gezin vol trouw
Maar plots wordt er als belooning
't Gezin gedompelt in rouw

Refrein:

Oh! moordenaar wat had hij u misdreven
Dat gij hem daar moest brengen om het leven
Is dat nu zijn belooning voor het geld
Dat hij u gaf, en hem laf'lijk neerveld.

2

De man van 't werk thuisgekomen
En had zijn dagtaak volbracht
De moordenaar zonder schroomen
Had zijn prooi afgewacht.
En vol van duivels behagen,
Met 't wapen reeds in de hand,
Kwam hem weer eens om geld vragen,
Om hem 't helpen uit de schand.

Zelfde Refrein.

3

Deze man die toch wou geven
Wou naar de kelder om geld
Helaas, dit kostte zijn leven
Wordt door een kogel geveld,
Dan met benzin overgoten
Stichtte de moordenaar brand
Vlug was de man, ja den doode
Door de vlammen overmand.

Slotrefrein:

Oh! gij lafaard, gij zult uw straf wel
Daar hij den Heer, bij God den Albe
Want elkeen die, zoo eene moord beg
Die krijgt zijn loon, voor zijne wree

Lezer Wim Kuyps stuurde ons een tekst van een lied en stelde ons en onze lezers de volgende vraag:
Beste Louis, in het archief dat ik enkele jaren geleden erfde vond ik bijgaande liedjestekst. Het gaat over een laffelijke moord te Achterbroek-Kalmthout. Het is een liedje op de melodie van ”Je bent met goud niet te betalen” van Willy Derby uit 1939.
(https://www.youtube.com/watch?v=Ts6ex-42ztI)
Enkele jaren geleden heb ik via Facebook hierover al eens de vraag gesteld wie hier iets meer over weet. Veel wijzer ben ik echter niet geworden. Op internet kan ik ook niets vinden over deze zaak. Misschien iets om te publiceren in 'Heide vertelt' of zou dit nog ergens gevoelig liggen?

Wim, we hopen dat je hierop een antwoord kan krijgen. Gezien wij ook corresponderen met een ander gelegenheidskrantje “Gazet van Achterbroek” kunnen zij dit misschien ook even oppikken en vragen of hun lezers daar meer over weten.

Paul Witters in de bloempjes!

Vorige week stond er voor Paul Witters, een gewaardeerde vrijwilliger een residentie Beukenhof een verrassing van formaat te wachten. Het begon allemaal met het indienen van een project voor de “warmste week” bij studio Brussel, wat door hen goedgekeurd werd. Paul Witters nam op 11 maart het besluit om binnen de residentie “cafetaria on wheels” te starten. Dit was de dag dat de cafetaria moest gesloten worden en dat Paul vond dat er een alternatief moest zijn. Vanaf die dag gaat Paul dagelijks, 7/7, rond om de drankjes naar de residenten te brengen. Zo is hij als vrijwilliger niet alleen een waardevolle medewerker geworden naar brengt hij voor de residenten ook een dagelijks lichtpuntje. In het kader van de warmste week wilde men dat in Beukenhof vertalen naar vlammetjes. Er werd een oproep gedaan naar de verschillende scholen. Deze oproep werd gevolgd door: Zonnekind Heide, 3d school Heide, Sint Jozef Heide, Openluchtschool Dolfijnenklas Brasschaat, Sancta Maria Deurne en de Provinciale basisschool ’s Gravenvoeren. Samen zorgden deze scholen voor meer dan 700 vlammetjes, deze werden allen opgehangen in de hall die omgedoopt werd tot de “Hall of Flames”. Het ergo-team van Beukenhof vond het initiatief van Paul zo mooi dat ze met medewerking van de

warmste week Paul in de bloempjes wilden zetten. Op zondag 20 december werd Paul om 10u 's morgens naar Beukenhof gelokt met een smoesje. Toen hij ter plaatse kwam stond hij plots oog in oog met de soepkar van Dieter Coppens. Dieter had met zijn actie "soeper bedankt" gevolg gegeven aan de oproep en zorgde er mee voor dat Paul een hulde te beurt viel. Maar vooral proficiat Paul voor je dagelijkse inzet in Beukenhof!

A West Highland Christmas Carol

Een verhaaltje dat ik verleden jaar schreef, toen reizen nog héél gewoon was. Het leest als een sprookje met een hartverwarmend happy end!

Toen mijn senior hondenvriend Westie stierf was ik ontroostbaar maar ook dankbaar omdat ik hem een mooie oude dag had mogen geven. Hij heeft me zo veel geleerd. Honden zijn naar mijn gevoel leermeester van het hart. Zij leren ons wat de échte waarden en normen zijn in dit bestaan. Mijn eerste hond Bo leerde me wat vriendschap en loyaliteit betekende, Milou – mijn herder – was leermeester in zachtheid en geduld. Westie - mijn West Highland White terriër - was de strengste

leraar. Hij was rotsvast in zijn eigenheid. Hij leerde me in geduld te aanvaarden en te respecteren. De onverstoorbaarheid van Westie leerde me loslaten. Hij bracht me rust. Toen ik ook hem moest loslaten was dat de moeilijkste les die hij me gaf. Dagelijks ging ik naar zijn grafje onder de lindeboom in mijn tuinbos, ik voelde me eenzaam en verloren zonder hem. Enkele maanden later ontdekte ik hoe oprecht en authentiek mijn westie-vriendinnen waren. Achter de schermen waren zij op zoek gegaan naar een pupje voor mij. Ze wisten hoe ik ernaar hunkerde… "Hoe ver ben je bereid om te gaan?" vroegen ze me tijdens één van onze gesprekken. "Heel ver!" was mijn spontane antwoord "Ik zou heel Europa afreizen om een witte wollenbol in mijn armen te kunnen koesteren."Dat zij op dat moment hun zinnen al gezet hadden op een reutje wist ik absoluut nog niet. Maar mijn enthousiaste antwoord dreef hen ertoe voor mij te pleiten bij Nathalie, een fokster uit het Franse Zutkerque, vlakbij Calais. Toen ik op een ochtend gebeld werd met het nieuws dat ze een pupje voor me hadden gevonden, was ik hélemaal sprakeloos. Het bleef even stil aan de lijn omdat mijn adem en mijn hart stokte. Datzelfde weekend belde ik naar Nathalie. In mijn allerbeste Frans vertelde ik haar waarom ik zo graag opnieuw een westiehondje wilde. We praatten meer dan een uur en ik kon haar overtuigen dat haar pupil een warme thuis zou krijgen. Ze stuurde me spoorslags enkele foto's en ik was helemaal vertederd door het zien van dat kwetsbaar klein wit muisje dat zo gezellig bij zijn moeke lag te tutten. Een hond adopteren uit Frankrijk brengt echter wel wat regelwetgeving met zich mee. In plaats van de gebruikelijke acht weken duurt de wachttijd dubbel zo lang. De pups krijgen op drie maanden hun vaccinatie tegen rabiës en dan eist de wet nog een quarantaineperiode van 21 dagen. De pup zal dus bijna vier maanden oud zijn voor ik hem mag gaan ophalen. Een lange wachttijd. Nathalie stelde voor Oliver-James te komen bezoeken. Oh ja, een naam had mijn kleine prins onmiddellijk gekregen. Een hond met zo'n prachtige bloedlijn verdient een klinkende naam en het werd 'Oliver-James de la Dame aux Loups'. Oliver voor de vrienden ☺. Het werd een hele tocht naar het verre France! Mijn verwachtingen naar deze eerste ontmoeting met de pup lagen niet hoog. Oliver en zijn zusje Olly waren nu een week of zeven en in mijn ogen nog veel te klein om al een indruk te hebben van wie hun kwam bezoeken. Ik vergiste me. De aankomst in Zutkerque was fenomenaal. Mijn vriendinnen had me geschetst wat we konden verwachten, maar de aanblik van tien westie's, netjes op een rij en allemaal even mooi was toch wel echt onvergetelijk. Het huis en de tuin waren prachtig! Alles stond in functie van de honden, maar alles was tegelijk ook geïntegreerd met een warme gezelligheid die je als mens ook compleet op je gemak stelde. De honden leefden gewoon in huis, ze kwamen je even met zijn alle begroeten en na enkele minuten

was het terug rustig en vergat je dat de leefruimte gevuld werd door vier mensen en dertien westiehonden! En toen brak het moment aan waar ik zo naar uitkeek. In de puppy ren zagen we twee witte beertjes zitten en ééntje ervan was voor mij bestemd. Ik tilde Oliver uit de ren en drukte hem zachtjes tegen me aan. Met gesloten ogen besnuffelden we mekaar. Ik voelde twee pootjes op mijn wangen en een klein likje op mijn neus. Ik was hélemaal verkocht! Op de één of andere manier voelde ik aan dat hij deksels goed besefte wie ik was. Ook de reistas die ik had meegebracht met daarin een T-shirt met mijn geur was een voltreffer. Het was een idee van me geweest deze tas bij Nathalie te laten, zodat Oliver mijn geur zou leren kennen en zou wennen aan de tas. Oliver besefte onmiddellijk dat dit 'zijn' plek was en hij corrigeerde zijn bazig zusje die dat vreemde speelgoed al gelijk wilde slopen. Voor mij kon de dag niet meer stuk, maar het werd nog mooier. Terwijl de dames hun vakkennis met veel passie deelden, hield ik me bezig met mijn pup. Ik speelde met hem, in het rustige gezelschap van de andere honden die af en toe kwamen kijken maar zich niet opdrongen. Ze gunden ons onze tijd samen. Oliver genoot van de vrijheid en het ontdekken in de ruime leefkamer. Ik hield hem wel goed in de gaten, want hij was nog zo klein en breekbaar. Het moment dat ik hem bij me riep, hij me aankeek alsof hij zijn naam al kende en zich tussen mijn benen nestelde, vergeet ik nooit. Hij koos voor me, vertrouwde me en vond me een leuke speelkameraad. En dat was zo overduidelijk dat ik er helemaal beduusd van was! Was het nu echt mogelijk dat zo'n klein pupje zich al bewust was van de rol die je zou gaan spelen in zijn verdere leven? Ik kon het nog steeds niet aannemen… het zou vast wel toeval zijn. Oliver werd moe van al de indrukken en ik legde hem in de reistas die ondertussen een plaats had gekregen in de puppy ren. Mama Life was behoedzaam komen kijken maar vond het blijkbaar helemaal ok. De pup viel in slaap op mijn T-shirt met zijn hoofdje op het speeltje dat ik voor hem had meegebracht. Tijd om terug te keren. De maanden van wachten strekten zich voor me uit, maar nu ik wist hoe heerlijk zijn thuis was, had ik daar wel vrede mee. Mijn hummeltje zou lekker lang bij zijn roedel kunnen blijven en zij zouden hem voor me opvoeden tot een leuke, sociale hond met een evenwichtig gevoel voor rangorde. Ik vermoedde dat het mijn taak héél wat zou gaan vereenvoudigen. Met zijn geur in mijn neus en op mijn handen reed ik in het duister terug naar België. Toen Nathalie de volgende ochtend een foto opstuurde van een slapende Oliver in zijn reistas, opgekruld op mijn T-shirt, wist ik dat ik niet gedroomd had. Dit lieve wezentje is in mijn wereld gestapt en vult die nu al met al zijn liefde. Ik heb mijn kleine prins gevonden en mag hem rond de kerstdagen definitief in mijn armen sluiten. Als je alleen bent zijn de kerstdagen vaak een donkere en eenzame periode, maar dit jaar voel ik me als één van de drie wijzen die een ster volgden. Onder die fonkelende ster woont een hondje dat op me wacht. A match made in heaven.

Fijne kerstdagen en een prachtig Nieuwjaar voor jullie allemaal.

(bijdrage van Carine Schelkens)

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs

vandenbuijslouis@gmail.com

0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be